

نسبت میان خودسازی و جامعه‌سازی می‌تواند چارچوبی برای تبیین هویت طلبگی باشد

1395-8-26

حجت‌الاسلام والمسلمین سهرابی، معاون پژوهش حوزه علمیه استان تهران، با حضور در جمع طلاب مدرسه محمدیه (از توابع مدرسه علمیه امام رضا علیه‌السلام) ضمن قدردانی از برگزاری چنین جلساتی و اشاره به ضرورت آن، اظهار نمود: موضوع مهمی را برای بحث برگزیده‌اید که خیلی از طلاب، از آن غافل هستند. در این امر، تنها به بیان کلیات اکتفا شده است. در ابتدای دوران طلبگی با دوستان، ساعت‌ها درباره این موضوع بحث می‌کردیم که نهایتاً منجر به ایجاد خانه طلاب گردید.

ایشان در ادامه سخنان خود گفت: در حال حاضر، یک طلبه با عصر انقلاب و عصر تکنولوژی، درگیر است، و همین امر باعث به وجود آمدن هزاران مشکل شده است. در این زمان که یک طلبه با هزاران مشکل مواجه است، حوزه یک مرکز راهبردی ندارد و برنامه‌ها و برنامه ریزی‌ها همچنان به صورت سنتی انجام می‌شود؛ در صورتی که این مسئله، بسیار مهم است و نیاز به برنامه ریزی دقیق دارد. به هویت طلبگی حوزه در سطح کلان آن توجه نمی‌شود و در سطح خرد آن هم ما طلبه‌ها به آن بی‌توجه هستیم. حال برای رسیدن به این هویت طلبگی، نیاز به یک چهارچوب نظری و تحلیلی است، و آن این‌که خودسازی و جامعه‌سازی نسبت بین این دو را بدانیم.

خودسازی، همه مردم را در برمی‌گیرد. هر کس که دغدغه انقلابی بودن را دارد، درگیر این موضوع است. خودسازی دوران رشد و تحصیل است و بعد از آن، دوران خدمت است. دوره بعدی، تصور از خودسازی است. این دوره، دوران کناره‌گیری و توحّد است، و بعد از آن، توجه به کثرت. اما نیاز به یک الگو داریم که آیا باید از جامعه و خانواده منقطع شد و همه چیز را رها کرد و بعد وارد کار تربیتی و آموزش شد؟ با یک مثال می‌توان این دو وجه را کنار گذاشت، و ثابت کرد که در واقعیت، این دو با هم جمع می‌شوند. مثال بارز آن، حضرت ختمی‌مرتبت (ص) است که هر دو مقام وحدت و کثرت را با هم جمع کرده است. در آخر این‌که مشکل ما این است که بین خودسازی و جامعه‌سازی، یک دوگانگی می‌بینیم؛ حال این‌که این‌گونه نیست و این دو در اصل، یکی است.